

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **RNDr. V. L.**, zastoupeného Mgr. Lukášem Smutným, advokátem se sídlem Resslova 1253/17a, Hradec Hrálové, proti žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského náměstí 125, Pardubice, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 7. 2013, č. j. KrÚ 54027/2013/ODSH/12, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka Pardubice ze dne 5. 2. 2014, č. j. 52 A 45/2013 – 59,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím žalovaného ze dne 19. 7. 2013, č. j. KrÚ 54027/2013/ODSH/12 (dále jen „napadené rozhodnutí“), bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Pardubic ze dne 22. 4. 2013, č. j. OSA/P-1368/12-D/65, jímž byl uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, a byla mu uložena pokuta ve výši 5000 Kč, povinnost uhradit náklady správního řízení v paušální výši 1000 Kč a zákaz řízení všech motorových vozidel na území České republiky na dobu 6 měsíců. Tohoto přestupku se měl dopustit tím, že dne 9. 8. 2012 okolo 19.24 hod. na pozemní komunikaci I/37 u obce Hrobice řídil osobní automobil, přičemž mu byla naměřena (po odečtení povolené tolerance) rychlost jízdy 142 km/h, tedy o 52 km/h více, než bylo povoleno.

[2] Proti napadenému rozhodnutí podal žalobce žalobu, kterou Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem ze dne 5. 2. 2014, č. j. 52 A 45/2013 – 59 (dále jen „krajský soud“ a „napadený rozsudek“), zamítl. Nejprve konstatoval, že napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné ani nicotné a netrpí ani jinou vadou, kterou by byl povinen zkoumat z úřední povinnosti. K namítané prekluzi přestupku, resp. k související otázce zániku plné moci zástupce žalobce, uvedl, že účinky odvolání plné moci nastaly okamžikem, kdy bylo ukončení zastupování oznámeno žalovanému. Napadené rozhodnutí bylo zástupci žalobce odesláno do datové schránky dne 30. 7. 2013 v 14.25 hod. a doručeno dne 31. 7. 2013 v 8.05:44 hod., tedy ještě v době, kdy odvolání plné moci nenabývalo vůči žalovanému účinnosti, neboť to bylo žalovanému doručeno do datové schránky dne 31. 7. 2013 až v 10.32:28 hod. Napadené rozhodnutí tak bylo žalobci řádně doručeno a k zániku jeho odpovědnosti za přestupek dojít nemohlo.

[3] Dle názoru krajského soudu byly závěry správních orgánů o spáchání přestupku opřeny o právně relevantní podklady. Stěžejním důkazem je v případě posuzovaného přestupku záznam o změření rychlosti vozidla, který má mezi důkazními prostředky privilegované postavení. Další základní skutečností je pak existence podkladu o ověření funkčnosti tohoto měřicího zařízení. Měřicí zařízení je dnem kalibrace zapečetěno ve vozidle a další rok s ním nesmí a vzhledem k jeho umístění ve vozidle ani nemůže být manipulováno. Jestliže byl důkaz o rychlosti žalobcova vozidla pořízen radarem, který splňoval všechny zákonné požadavky a současně byl v souladu se zákonem o metrologii ověřen a v době platnosti tohoto ověření prováděl měření policista, který byl proškolen a oprávněn obsluhovat toto zařízení, pak žalobcovy námitky nemohou bez dalšího zpochybnit závěry správních orgánů a nebyl tak dán důvod ani pro aplikaci zásady *in dubio pro reo*. Námitky žalobce poukazující na údajnou nesprávnost údaje „vypočtená délka vozidla“ jsou pouhými spekulacemi vedenými snahou o vzbuzení dojmu existence pochybností ve vztahu ke způsobu a výsledku měření rychlosti jeho vozidla. Je sice pravdou, že oba policisté uvedli, že údaj 6,9 m na fotografii žalobcova vozidla v okamžiku spáchání přestupku znamená délku měřeného vozidla, avšak dle názoru krajského soudu se jednalo o zcela zřejmé pochybení v označení tohoto údaje v uživatelské příručce k měřicímu přístroji, neboť tento údaj je na první pohled nesprávný, neboť nemůže odpovídat délce žalobcova vozidla, a v podstatě nadbytečný. Záznam telefonického rozhovoru s pracovníkem výrobce měřicího zařízení byl nikoli klíčovým důkazem, ale pouze podpůrným podkladem, jenž nemohl mít vliv na závěr o spáchání přestupku. Krajský soud považoval důkazy (informace ze spisu Policie ČR, záznam z měřicího zařízení včetně fotografie vozidla žalobce s čitelnou tabulkou registrační značky, ověřovací list k měřicímu zařízení, seznam policistů oprávněných toto měřicí zařízení obsluhovat) provedené v přestupkovém řízení za dostatečné, osvědčující spáchání daného přestupku.

[4] K námitce nezobrazení vozidla vyjíždějícího z radarového svazku se krajský soud ztotožnil se závěry napadeného rozhodnutí a dodal, že vzhledem k tomu, že snímek pořízený radarem nezobrazuje pouze část vozidla, ani z něj není patrné, že by radar vynechával měření, lze dovodit, že rušivé reflexe se v něm neuplatnily. Krajský soud se též ztotožnil se závěry správního orgánu prvního stupně, že omyl či neznalost policistů ohledně toho, na jak velký úhel se nastavuje radarová hlava, neměly vliv na výsledek měření, neboť nastavení měřicího přístroje je pevně dané. Krajský soud uvedl, že z podkladů napadeného rozhodnutí nelze zjistit důvod pro vznik pochybností o nesprávném způsobu měření rychlosti vozidla. V nyní posuzované věci je rozhodné, že z předložené fotodokumentace je podoba registrační značky jednoznačně patrná, a proto správní orgán prvního stupně již neměl důvod zpochybňovat funkčnost měřicího zařízení a nemusel si ani vyžádat znalecký posudek pro zjištění vzdálenosti mezi vozidlem policie a vozidlem řízeným žalobcem. Při posouzení námitky nedostatku doložení relativní vlhkosti vzduchu na místě přestupku se krajský soud rovněž ztotožnil s argumentací správních orgánů a dodal, že pro případy, kdy by mohlo být podobnými vlivy měření rychlosti zkresleno, počítá se s odchylkou, která je na výsledek měření aplikována. Navíc nelze odhlédnout od skutečnosti,

pokračování

že překročení povolené rychlosti bylo velmi významné (o 52 km/h po odečtení povolené tolerance) a lze vyloučit, že by provozní podmínky měřicího zařízení mohly mít na výsledek měření tak významný vliv, že by nebyla naplněna skutková podstata daného přestupku. Se závěry správních orgánů krajský soud souhlasil i v otázce žalobcem zpochybněného místa spáchání přestupku určeného souřadnicemi GPS. Dle krajského soudu je tento údaj nepovinným orientačním údajem, který na činnost radaru a přesnost měření nemá žádný vliv.

[5] Krajský soud dále konstatoval, že ze záznamu o přestupku ze dne 9. 8. 2012 je jednoznačně patrné vozidlo, které bylo měřeno, jeho registrační značka a jsou uvedeny i ostatní údaje včetně GPS souřadnic. Opatření originální barevné fotografie tak není nezbytné ke zjištění stavu věci, o níž nejsou důvodné pochybnosti. Pokud měl žalobce pocit, že s fotografií obsaženou ve správním spisu bylo jakkoli manipulováno, jednalo se opět pouze o nepodložené spekulace se zřejmým cílem dosáhnout dojmu o vzniku pochybností za účelem aplikace zásady *in dubio pro reo*. Krajský soud odmítl i poukazy žalobce na údajnou nereálnost situace (za předpokladu správním orgánem uváděných rychlostí obou vozidel, tj. jak vozidla stěžovatele, tak vozidla policie) během a po měření rychlosti jeho vozidla.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[6] Proti napadenému rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, v níž namítl, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný, neboť nereagoval na všechny žalobní body, a je založen na nesprávném posouzení otázky vad správního řízení. Dle stěžovatele napadené rozhodnutí nedostalo ústavní zásadě presumpce neviny, neboť řádným způsobem nebyly prokázány všechny relevantní skutečnosti, na jejichž základě je usuzováno na naplnění skutkové podstaty deliktu. Žalovaný i krajský soud s odkazem na jediný list (kalibrační atest radaru) a vyjádření výrobce radaru přehlíželi jeho argumenty, že radar byl v době měření nefunkční.

[7] Stěžovatel konkrétně poukázal na to, že jestliže radar vadně vyhodnotí jednu veličinu (údaj „vypočtená délka vozidla“ na snímku zachycujícím jeho vozidlo v době spáchání přestupku), zakládá to pochybnosti o tom, zda nemohl vyhodnotit vadně i veličiny další. Skutečnosti, které se této veličiny týkaly a které dle názoru správních orgánů vyvracely jeho klíčovou obranu, byly získány na základě telefonického hovoru s výrobcem radaru, jehož se však stěžovatel nemohl zúčastnit a bylo mu tak znemožněno klást zaměstnanci výrobce použitého měřicího zařízení jakékoli otázky, přestože tato osoba vystupovala ve správním řízení jako zcela zásadní svědek. Důkaz a vysvětlení tohoto omylu přitom měl být proveden zcela jiným způsobem, mělo dojít k otestování radaru a vypracování znaleckého posudku o jeho funkčnosti. Tímto způsobem byl stěžovatel zkrácen na svých právech a byla narušena rovnost stran řízení. Dle názoru stěžovatele se tak správní orgány nedokázaly vypořádat s jeho námitkami, které zpochybňovaly výsledky měření, nebyly na jeho žádost schopny dodat základní důkazy, které by prokazovaly jeho vinu, a krajský soud se s touto skutečností vůbec nevypořádal, namítanou vadu nijak nezhojil (pouze kuse uvedl, že se nejednalo o důkaz, který by měl vyvrátit správné měření) a navíc zcela nepřipustně uvedl, že nemůže změnit právní názor správního orgánu, pokud je tento názor dostatečně odůvodněn.

[8] Krajský soud se dle názoru stěžovatele také nevypořádal s námitkami týkajícími se radarového svazku a informace poskytnuté zaměstnancem výrobce radaru ani s požadavkem stěžovatele, aby byla do spisu namísto černobílé fotografie, kterou z hlediska autenticity nelze přezkoumat, doložena fotografie a záznam přestupku v digitální podobě. Stěžovatel také nesouhlasil s názorem krajského soudu, že jeho námitky byly založeny na subjektivních dojmech;

naopak měl za to, že tyto námitky byly založeny na empiricky objektivně zjistitelných skutečnostech, a proto se jimi měli žalovaný a krajský soud zabývat, neboť bez jejich vyvrácení zůstávají pochybnosti, zda přestupek spáchal.

[9] Stěžovatel dále uvedl, že napadené rozhodnutí mu bylo doručeno až dne 9. 8. 2013, přičemž ke spáchání přestupku mělo dojít dne 8. 8. 2012 a v dané věci tak došlo k promlčení přestupku. Stěžovatel se neztotožnil s názorem krajského soudu ohledně okamžiku zániku plné moci a konstatoval, že žalovaný měl bez ohledu na skutečnost, zda se dozvěděl o ukončení zastupování před či po odeslání napadeného rozhodnutí, napadené rozhodnutí doručit přímo jemu, nikoli jeho zástupci, který již zmocněním nedisponoval.

[10] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti setrval na závěrech napadeného rozhodnutí, které dle svého názoru vydal na základě úplných a přesně zjištěných skutečností, a navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud se kasační stížností zabýval nejprve z hlediska splnění formálních náležitostí. Konstatoval, že stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek krajského soudu vzešel [§ 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)]. Kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.). Podmínka povinného zastoupení ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s. je také splněna. Kasační stížnost je tedy přípustná.

[12] Nejvyšší správní soud poté posoudil důvodnost kasační stížnosti a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[13] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku, jež je natolik závažnou vadou rozhodnutí krajského soudu, že se jí Nejvyšší správní soud musí zabývat i tehdy, pokud by ji stěžovatel nenamítl, tedy z úřední povinnosti (srov. § 109 odst. 4 s. ř. s.). Má-li rozhodnutí soudu projít testem přezkoumatelnosti, je třeba, aby se ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. jednalo o rozhodnutí srozumitelné, s uvedením dostatku důvodů podporujících výrok rozhodnutí. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je dána především tehdy, opřel-li soud rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS, všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), nebo pokud zcela opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě (viz např. rozsudek zdejšího soudu ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 4/2007 – 58, rozsudek ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73, publ. pod č. 787/2006 Sb. NSS, či rozsudek ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 – 74). Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti; z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto; která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek); jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním; která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 – 130, publikovaný pod č. 244/2004 Sb. NSS). Výše uvedená pochybení však Nejvyšší správní soud v napadeném rozsudku neshledal. Z napadeného rozsudku je jednoznačně seznatelné, jakými

pokračování

úvahami se krajský soud řídil a k jakým závěrům dospěl. Zcela srozumitelným způsobem se také vypořádal se všemi žalobními námitkami. Na rozdíl od stěžovatele, který pokládá odůvodnění napadeného rozsudku za „značně kusé“, má Nejvyšší správní soud za to, že krajský soud se vypořádání všech žalobních námitek, které nejprve přehledně shrnul (str. 2 až 4 napadeného rozsudku), velmi podrobně a pečlivě věnoval (str. 4 až 14 napadeného rozsudku). Konkretizované námitky nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku, jež stěžovatel uplatnil ve spojení s některými kasačními námitkami týkajícími se tvrzených vad řízení před správními orgány, budou pro větší přehlednost vypořádány v relevantních pasážích odůvodnění tohoto rozsudku (viz odstavce [16] až [22]).

[14] K námitce prekluze stěžovatelem spáchaného přestupku, resp. k okamžiku zániku plné moci jeho zástupce JUDr. Milana Jelínka, advokáta, Nejvyšší správní soud odkazuje na svou ustálenou judikaturu (viz rozsudky ze dne 29. 4. 2009, č. j. 1 As 32/2009 – 58; ze dne 30. 9. 2010, č. j. 7 As 61/2010 – 94; či ze dne 29. 1. 2014, č. j. 1 As 152/2013 – 32), z níž vyplývá, že vypovězení plné moci nabývá účinnosti až v okamžiku, kdy bylo orgánu veřejné moci (v nyní posuzované věci správnímu orgánu) oznámeno. Zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, v § 33 a § 34, jež dopadají na institut zastoupení na základě plné moci, úpravu následků vypovězení plné moci neobsahuje; proto je třeba použít ustanovení jiných právních předpisů, konkrétně zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů, který obsahuje obecná pravidla vzniku, obsahu a zániku právního vztahu zastoupení na základě dohody o plné moci v §§ 31 až 33b. Obecná úprava vychází z toho, že právním důvodem vzniku zastoupení je smlouva o zastoupení mezi zastoupeným účastníkem (zmocnitelem) a zástupcem (zmocněncem). Tuto smlouvu je však třeba odlišovat od plné moci, která je jednostranným projevem vůle adresovaným třetím osobám (v nyní posuzovaném případě správnímu orgánu), jímž zmocnitel osvědčuje existenci a rozsah zmocněncova oprávnění za něj jednat. Stejně jako při prokázání existence (vzniku) zastoupení je pro orgán veřejné moci rozhodná plná moc a nikoliv sama smlouva o zastoupení, při zániku zastoupení přihlíží pouze k oznámení o výpovědi plné moci (jejímu odvolání), nikoliv k samotné výpovědi či odvolání plné moci. Tento přístup odráží právem předpokládanou povinnost zmocnítele a zmocněnce oznámit třetí straně ukončení zastupování (§ 33b odst. 5 občanského zákoníku). Nedodržení této povinnosti je významné pouze na úrovni soukromoprávního vztahu mezi zmocněncem a zmocnitelem (vznik odpovědnosti a případného nároku na náhradu škody), nikoliv ve vztahu k třetím osobám (zde k správnímu orgánu). Na stejných principech spočívá i právní úprava zastoupení na základě plné moci, obsažená v zákoně č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, konkrétně v jeho § 28 odst. 2. Nejvyšší správní soud přitom již dovodil, že citovaného ustanovení je třeba analogicky použít i pro posouzení zániku plné moci zmocněnce (zástupce) účastníka správního řízení (viz rozsudek ze dne 22. 2. 2012, č. j. 8 As 94/2011 - 80).

[15] Nejvyšší správní soud z obsahu správního spisu zjistil, že napadené rozhodnutí bylo zástupci stěžovatele doručeno dne 31. 7. 2013 v 8.05:44 hod. (doloženo na č. l. 106 správního spisu). Sdělení o ukončení právního zastoupení bylo zástupcem stěžovatele dodáno do datové schránky žalovaného téhož dne v 10.32:28 hod (doloženo na č. l. 108 správního spisu). Tyto skutečnosti stěžovatel nijak nezpochybňuje; jeho argumentace je založena na shora vyvráceném názoru, že žalovaný měl napadené rozhodnutí doručit přímo jemu bez ohledu na to, zda se dozvěděl o ukončení zastupování před či po jeho odeslání. Nejvyšší správní soud tedy shrnuje, že samotný okamžik odvolání plné moci ze strany stěžovatele je vůči správnímu orgánu zcela irelevantní a účinky vypovězení plné moci vůči žalovanému tak nastaly až okamžikem oznámení tohoto odvolání, tedy po řádném doručení napadeného rozhodnutí zástupci stěžovatele. Napadené rozhodnutí tedy bylo stěžovateli řádně doručeno dne 31. 7. 2013

a nemohlo tak dojít k prekluzi (stěžovatel chybně uvádí „promlčení“) přestupku jím spáchaného dne 9. 8. 2012.

[16] Dalším okruhem kasačních námitek stěžovatel napadá průběh správního řízení. Namítá, že v něm nebylo spáchání přestupku řádně prokázáno, správní orgány založily svá rozhodnutí na domněnkách a spekulacích a nijak se nepokusily zjišťovat rozhodné skutečnosti. Některé důkazy nesprávně vyhodnotily a jiné provedly v rozporu se zákonem, nepřihlédly ke stěžovatelem tvrzeným skutečnostem a neprovedly jím navrhované důkazy; krajský soud se pak se souvisejícími námitkami neměl vypořádat vůbec. K tomu je třeba konstatovat, že tvrzení stěžovatele, že krajský soud zcela nepřipustně uvedl, že nemůže změnit právní názor správního orgánu, pokud je tento názor dostatečně odůvodněn, je vytržené z kontextu a jeho význam je tím posunut. Krajský soud totiž uvedl, že „[v] případě drobných odchylek“ může pouze korigovat právní názor správního orgánu, o který se opírá žalované rozhodnutí (viz str. 7 napadeného rozsudku), což je (zejména v souvislosti s krajským soudem užitým odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2009, č. j. 8 Afs 51/2007 – 87) třeba chápat tak, že soud není automaticky povinen rušit správní rozhodnutí, u nichž je možné bez rozsáhlejšího doplňování řízení dospět k závěru, že i přes užití práva, které na věc nedopadá, by výsledek řízení při užití odpovídajícího práva byl týž. Rovněž není zřejmé, z čeho stěžovatel dovodil, že krajský soud uvedl, že se správní orgán nemusí vypořádat se všemi námitkami žalobce. Krajský soud naopak v odůvodnění napadeného rozsudku výslovně uvedl, že „[p]odstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení“ (viz str. 9 napadeného rozsudku).

[17] V řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (§ 3 správního řádu). Ustanovení § 50 odst. 3 správního řádu správnímu orgánu ukládá povinnost i bez návrhu zjišťovat všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu v řízení z moci úřední správní orgán ukládá nějakou povinnost. Správní orgán podklady pro rozhodnutí, zejména důkazy, hodnotí podle své úvahy; přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho co uvedli účastníci (§ 50 odst. 4 správního řádu). Samotný postup správního orgánu při provádění dokazování pak upravuje § 51 a násl. správního řádu. Správní orgán sám hodnotí jednotlivé důkazy a nemusí akceptovat důkazy navržené účastníkem řízení. Musí však přezkoumatelným způsobem vysvětlit, proč takové důkazy nebudou provedeny. Obviněný z přestupku není povinen se hájit, zejména není povinen uvádět na svou obhajobu jakákoliv tvrzení, ani (anebo) o nich (nebo o jiných skutečnostech) nabízet a předkládat správnímu orgánu důkazy; ustanovení § 52 věta první správního řádu se v řízení o přestupku neuplatní. Pokud ovšem obviněný z přestupku netvrdí nic jiného, než co zjistily příslušné orgány na místě samém (v posuzovaném případě hlídka Policie ČR), správní orgán má důvod vycházet z obvyklých dějových a časových posloupností případů tohoto druhu (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011 – 68, publ. pod č. 3014/2014 Sb. NSS).

[18] V nyní projednávané věci sloužily jako podklady pro napadené rozhodnutí mimo jiné oznámení o přestupku podané Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie Pardubického kraje, ze dne 20. 8. 2012, č. j. KRPE-65445-1/PŘ-2012-1700DP; úřední záznam službu konajících policistů o popisu dané události a potvrzení o převzetí kauce podepsané stěžovatelem ze dne 9. 8. 2012; protokol o záznamu přestupku ze silničního radarového rychloměru RAMER 10 (včetně fotografie, na níž je zachyceno vozidlo v okamžiku přestupku) ze dne 10. 8. 2012; ověřovací list č. 52/12 ze dne 24. 2. 2012, platný do dne 23. 2. 2013, podle něhož silniční radarový rychloměr RAMER 10C, výrobní číslo 12/0020, splňuje metrologické a technické požadavky na silniční rychloměry; osvědčení zasahujícího policisty M. P. vydaného

pokračování

společností Ramet C. H. M., a. s., o absolvování rozšířené odborné přípravy při užívání silničního rychloměru typu RAMER 10 a seznam policistů proškolených k užívání silničního radarového rychloměru RAMER 10C, v němž jsou zasahující policisté uvedeni jako policisté proškolení k užívání uvedeného rychloměru (zasahující policista M. P. je zde uveden jako školitel). Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 3. 3. 2011, č. j. 7 As 18/2011 – 54, dospěl k závěru, že takové důkazní prostředky (tj. důkazy dodané policií) jsou v zásadě dostatečné k objasnění skutkového stavu věci, a to zvláště za situace, kdy stěžovatel nepopírá, že to byl on, kdo byl změřen při jízdě, a toliko tvrdí, že nesouhlasí s naměřenou rychlostí. Správní orgán prvního stupně nadto provedl ústní jednání, v němž za přítomnosti stěžovatele a jeho zástupce vyslechl všechny zasahující policisty. V reakci na vyjádření stěžovatele si též vyžádal vyjádření Českého hydrometeorologického ústavu o vlhkosti vzduchu v okolí místa spáchání přestupku a zaměstnance (metrolog J. H.) výrobce použitého rychloměru, který na položené otázky správního orgánu odpověděl písemně i telefonicky (stěžovatel posléze záznam o telefonickém rozhovoru učinil předmětem sporu; k této otázce se Nejvyšší správní soud podrobněji vyjadřuje v odst. [20] tohoto rozsudku).

[19] Nejvyšší správní soud má za to, že výše uvedenými podklady bylo jednání stěžovatele přesvědčivě zdokumentováno, správní orgány vyšly z dostatečně zjištěného skutkového stavu a není tak pravdou, že by žalovaný (a potažmo krajský soud) postavil vinu stěžovatele pouze na jediném důkazu (kalibračním atestu radaru) a nijak se nepokusil zjišťovat konkrétní rozhodné skutečnosti, jak tvrdil stěžovatel. Pokud stěžovatel uvedl, že správní orgány ani soud se nijak nevypořádaly s jeho požadavkem, aby byla do spisu založena fotografie a záznam přestupku v digitální podobě, pak Nejvyšší správní soud odkazuje na str. 13 napadeného rozsudku, kde krajský soud ve shodě se správními orgány konstatuje, že opatření digitální fotografie není nezbytné ke zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. S tímto hodnocením se Nejvyšší správní soud vzhledem k výše shrnuté důkazní situaci plně ztotožňuje a dodává, že rozumnou pochybnost o skutečném stavu věci nezakládá ani tvrzení stěžovatele, že s černobílým snímkem jeho vozidla v okamžiku přestupku mohlo být manipulováno (k údajnému zpochybnění hodnot na tomto snímku se Nejvyšší správní soud vyjadřuje v následujícím odstavci tohoto rozsudku). Nezbytné k zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, nebylo ani provedení stěžovatelem navrženého znaleckého posudku na funkčnost použitého radarového rychloměru, kde je třeba ve shodě se správními orgány a krajským soudem konstatovat, že k tomuto účelu posloužil v tomto řízení ověřovací list č. 52/12 o kalibraci použitého rychloměru.

[20] Nezákonnost postupu správních orgánů stěžovatel spatřoval při provádění, dle jeho názoru, „zcela klíčového důkazu“, jímž měl být záznam o telefonickém rozhovoru správního orgánu prvního stupně s J. H., zaměstnancem výrobce použitého rychloměru, který se měl týkat údaje „vypočtená délka vozidla“ na radarem zaznamenaného snímku stěžovatelova vozidla v okamžiku přestupku. Stěžovatel konstatoval, že záznam o telefonickém hovoru by mohl být pouhým výmyslem správního orgánu a tohoto hovoru se navíc nemohl zúčastnit, čímž mu bylo znemožněno klást tomuto svědkovi jakékoli otázky. Se stěžovatelem lze částečně souhlasit, že forma tohoto podkladu (tj. vyjádření zaměstnance výrobce použitého rychloměru sepsané správním orgánem jako úřední záznam o telefonickém hovoru, založený na č. l. 50 správního spisu) podstatně snižuje míru jeho procesní použitelnosti, přestože vysvětlení v něm obsažené (tj. že sporná hodnota nepředstavuje délku měřeného vozidla, ale úhlopříčnou vzdálenost, po kterou vozidlo projíždí radarovým svazkem) se vzhledem k tomu, že tuto veličinu uvádí uživatelská příručka k použitému rychloměru pouze na jednom místě (přičemž jde o pouhý popis umístění tohoto údaje na snímcích z rychloměru) a použitý rychloměr navzdory naměřené hodnotě (6,9 m) správně vyhodnotil stěžovatelovo vozidlo jako osobní, jeví jako logické a věrohodné. Nejvyšší správní soud však spolu s krajským soudem považuje za rozhodné, že i

v případě, že by úplně odhlédl od stěžovatelem napadeného záznamu o telefonickém hovoru a sporný údaj považoval spolu se stěžovatelem za chybně změřenou délku vozidla, stěžovatel nepředložil žádné konkrétní argumenty, které by poukazovaly na příčinnou souvislost mezi (údajně nesprávně změřenou) délkou vozidla a výsledkem měření jeho rychlosti radarovým rychloměrem. Měření rychlosti vozidla je založeno na vyhodnocení změny kmitočtu mikrovlnného záření odraženého od měřeného vozidla; délka či rozměry měřeného vozidla v tomto výpočtu nehrají roli. Stěžovatelova argumentace tak nebyla způsobilá zpochybnit správnost měření a zavdat rozumné pochybnosti o zjištěném skutkovém stavu věci. Pro úplnost je třeba dodat, že svědkem v procesním právu se rozumí osoba, která svými smysly vnímala skutečnosti vztahující se k posuzovanému skutkovému ději. Zaměstnanec výrobce radarového rychloměru, který o tomto přístroji podal informace technického charakteru, tedy nevystupoval v procesním postavení svědka a stěžovatel nespověděl žádné právo účastnit se jeho vyjádření (telefonického hovoru). Stěžovatel měl toliko právo se k tomuto podkladu (majícímu povahu spíše odborného vyjádření) vyjádřit, což mu správní orgán prvního stupně postupem dle § 36 odst. 3 správního řádu umožnil (viz č. l. 52 správního spisu).

[21] Vzhledem k výše uvedenému se jeví stěžovatelova námitka, že správní orgány i krajský soud ignorovaly informaci výrobce rychloměru o „úhlopříčné vzdálenosti“, jako obtížně srozumitelná. Především je třeba připomenout, že jak v kasační stížnosti, tak v žalobě stěžovatel považoval toto vysvětlení poskytnuté J. H. za irelevantní, nezákonné a vadně získané; není tedy patrné, v čem v nezohlednění tohoto vysvětlení spatřuje dotčení na svých právech. Zatímco v kasační stížnosti stěžovatel hovořil o „úhlopříčné vzdálenosti“ jako o veličině pro konkrétní vozidlo přesně změřitelné, například přeměřením půdorysu vozidla (v takovém případě lze přiměřeně odkázat na argumentaci obsaženou v předchozím odstavci tohoto rozsudku), v žalobě (str. 12) tento údaj pojímá jako vzdálenost mezi měřeným a měřicím vozidlem a uplatňuje jej v souvislosti s námitkou nedodržení vzdálenosti při měření rychlosti (v dalších částech žaloby však tuto hodnotu pojímá jako rychloměrem vypočtenou délku svého vozidla). Protože své tvrzení v kasační stížnosti blíže nerozvíjí, postačí konstatovat, že ani námitku týkající se „úhlopříčné vzdálenosti“ krajský soud neignoroval, ale věnoval se jí na str. 12 až 13 napadeného rozsudku.

[22] Stěžovatel dále uvedl, že krajský soud se nezabýval jeho námitkou, kterou „bylo jasně empiricky prokázáno“, že radarový svazek byl v době měření zaměřen daleko před zobrazené vozidlo do prostoru překážek, které mohou být dle manuálu k použitému rychloměru zdrojem chyb měření, ani otázkou, jak lze měřit radarovým svazkem rychlost vozidla, na které není zaměřen radarový svazek. Krajský soud se však touto argumentací podrobně zabýval na str. 12 napadeného rozsudku, kde rovněž citoval relevantní pasáže z rozhodnutí obou správních orgánů. Nejvyšší správní soud shrnuje, že ze zjištění správních orgánů (a potažmo krajského soudu) vyplývá, že potenciálně rušivé překážky se musí nacházet v prostoru mezi měřeným vozidlem a radarovým rychloměrem; stěžovatel nic takového netvrdil a žádné takové překážky nejsou z fotografie vozidla v okamžiku přestupku patrné (na snímku je osamocené vozidlo stěžovatele a potenciální překážky měření se nachází až za tímto vozidlem na vzdálenější straně vozovky). Zobrazení vozidla, jak vyjíždí z radarového svazku, je podstatné pouze pro nastavení objektivu kamery, tedy pro snímání obrazu, nikoli pro samotné měření rychlosti. Souvislost mezi nastavením záznamového zařízení (kamery) a chybným výpočtem hodnoty „vypočtená délka vozidla“ (a nemožností dodržení povinného rozdílu rychlostí), kterou naznačuje stěžovatel v kasační stížnosti, není zřejmá. Z vyjádření zaměstnance výrobce použitého rychloměru naopak plyne, že vozidlo nemusí být na snímku zobrazené celé. Zaměstnanec výrobce použitého rychloměru navíc v písemném vyjádření uvedl, že fotografie vozidla stěžovatele byla z hlediska jeho zobrazení v pořádku a měření proběhlo správně. Naproti tomu stěžovatel v žalobě toliko konstatoval, že „[n]a základě analýzy fotografie je zřejmé, že vozidlo žádnou svou částí nepřekročilo kolmou

pokračování

osu zobrazené situace (osa radarového svazku) a teprve přijíždí do oblasti radarového svazku.” Toto obecné tvrzení, v němž mimo jiné absentují základní úvahy o vztahu nastavení objektivu kamery a samotného výsledku měření rychlosti radarovým svazkem, však nemůže zpochybnit konzistentní a logickou argumentaci správních orgánů a krajského soudu, která je navíc podložena osvědčením o certifikované kalibraci použitého rychloměru.

[23] Pokud stěžovatel v závěru své kasační stížnosti uvedl, že v „*ostatních námitkách odkazuje žalobce na podanou žalobu a doplnění vyjádření, ze kterého si kasační soud může učinit obrázek o tom, jak se soud vypořádal s jeho námitkami a zda bylo rozhodnutí věcně právně správné*“, lze poukázat na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 – 58 (publ. pod č. 835/2006 Sb. NSS), v němž zdejší soud uvedl: „*Žalobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti.*“ Tyto závěry lze plně vztáhnout i na formulaci důvodů kasační stížnosti s tím, že tyto důvody musí směřovat proti rozhodnutí krajského soudu. Shora citované stěžovatelovo tvrzení tedy nelze v tomto ohledu považovat za dostatečně konkrétní, aby jej bylo možno mít za řádně uplatněnou kasační námitku; není tedy způsobilé konkrétního přezkumu a Nejvyšší správní soud se jím nemohl zabývat.

[24] Nejvyšší správní soud uzavírá, že všechny stěžovatelovy námitky zpochybňující správnost výsledku měření rychlosti lze na základě shora uvedených důkazů považovat za vyvrácené, a krajskému soudu je tak třeba přisvědčit v tom, že skutkový stav, na základě něhož rozhodly správní orgány o tom, že se stěžovatel přestupku dopustil, byl ve správním řízení zákonným způsobem jednoznačně a bez rozumných pochybností prokázán.

IV. Závěr

[25] Z výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že nebyly naplněny tvrzené důvody kasační stížnosti, a proto ji podle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[26] Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému náklady nad rámec jeho činnosti nevznikly. Proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že se žalovanému náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. září 2014

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu